

Inka Jurková: Klub Černá perla a restaurace Cikánská jizba jako dva příkladu romské hudební (re)prezentace

Posudek vedoucí bakalářské práce

Není zrovna snadné vést bakalářskou práci vlastní dceři – ani na ní psát posudek: člověk ještě opatrněji balancuje mezi pozorováním nápadů studenta, upozorňováním na vhodné teoretické koncepty nebo metody – a projekcí svých vlastních postupů. A je-li student-potomek z trochu jiného oboru, tím hůř. Tedy:

Inka se (podobně samostatně jako pro studium romistiky) rozhodla zpracovat poznatky ze své dřívější seminární práce o slánském hudebním klubu Černá perla, a ty srovnat s poznatky z krumlovské Cikánské jizby a tam působící kapely Cindži Renta. To zarámovala mým textem, týkajícím se typologie produkcí romské hudby v Praze v roce 2008.

Použité základní teoretické koncepty byly ty, které jsou běžné v dnešním etnomuzikologickém diskurzu: hudebně-analytický model Merriamův, vycházející z toho, že hudba není jen zvuk, ale především lidská aktivita, a v poslední cca dekádě rozšířený koncept soundscapes Kay Kaufman Shelemay, která Merriamův model aplikuje trochu víc dynamicky a zdůrazňuje v něm interakci mezi hudebníkem a posluchačem. Hlavní Inčinou metodou je (pro etnomuzikologii typická) kombinace etnografie a elementární hudební analýzy (včetně repertoáru). Tak mají různé typy dat podpírat závěry. K těm Inka došla samostatně (úměrně své tvrdohlavosti): v zásadě „sedí“ soundscapový koncept, podle něž hru muzikantů primárně určují posluchači. Zjistila ovšem i to, že moje dřívější charakteristika rompopu platí jen pro určitou, řekněme sofistikovanější vrstvu hudebníků, zatímco pro běžnou lidovou produkci se v poslední době prosazuje jednodušší styl, který nazvala klávesový rompop. Shodou okolností o něm právě píše Josef Fečo: „Poslední dobou je mezi Romy v módě laciná hudba, dva kluci za keyboardem, který má puštěný automatický bubeníky...A to nás z romských muzikantských rodin bolí... (chcem dětem ukázat) hudbu-řemeslo“. (*Pátek Lidových novin* 15.8. 2014) Za důležité a další výzkum si zasluhující považuji závěry zejména ohledně širšího historicky-kulturního ukotvení obou míst hudební prezentace a jejich spojitosti s provozovanou hudbou. Bude to v lokalitách s podobnou historií romského osídlení podobné? Příklad Rokycan by tomu nasvědčoval.

Rozumí se, že práci by bylo možné zdokonalovat v mnoha směrech. Některé formulace nejsou zrovna vycizelované („základní analýzu kapel, které vystupovali“ – s. 23; „Co se týče obsahové části, pravidelně se střídají dvě části...“ – s. 25; kromě jiného nejde o obsahovou část, ale naopak o otázku formy). Já sama mám problém s psaním slova Gádžo s „G“ a Neromové s „N“. Celkem pěkné etnografické popisy by se daly vytežit mnohem víc, atd.

V podstatě jde ale o poctivou bakalářskou práci, na které Inka jednak předvedla, že zvládla základní „řemeslná“ pravidla vědy včetně aplikace vhodných teoretických konceptů, a za druhé že je schopná dojít k samostatným závěrům, které je možné ověřit. Tyto závěry včetně jemnějšího prokreslení kategorie „rompop“ a k dalšímu prozkoumání vyzývající propojení

historie romského osídlení a rozšířeného žánru považuji za velmi cenné. Proto práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit mezi jedničkou a dvojkou – podle výkonu u obhajoby.

Slaný 26.8. 2014

Doc. PhDr. Zuzana Jurková, Ph.D.